

РЕШЕНИЕ

№ 649

гр. София, 07.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 19.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **9517** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 95 - 97 ДОПК.

Образувано е по жалба на Е. П. К., гражданин на Република Гърция, с ЛНЧ [ЕГН], притежаващ Удостоверение за пребиваване на граждани на ЕС №[ЕИК], издадено на 01.06.2020г. от МВР на РБългария, с постоянен адрес: област С., [община], [населено място], [улица], ет.1, ап.2, чрез пълномощник адвокат П. П. С. срещу решение за отказ за издаване на удостоверение за местно лице № 10-94-06-122/ 07.06.2021г., издадено от орган по приходите при ТД на НАП-С.. С жалбата излага аргументи, че в нарушение на разпоредбата на чл.4 ЗДДФЛ органа по приходите не е взел предвид/не е разгледал всички критерии за определяне на едно физическо лице като „местно лице“ на Република България. Твърди, че неправилно и незаконосъобразно органа по приходите е приел, че няма достатъчно доказателства, че лицето е пребивавало повече от 183 дни в България, както и че няма данни за социално и здравно осигуряване в България през 2020г за К.. През 2020 година Е. П. К. следва да се счита за местно физическо лице на РБългария, тъй като по отношение на същият са налице няколко от алтернативно посочените в чл.4, ал.1 от ЗДДФЛ критерии, което също се установява и предвид приложимата в конкретния случай Спогодба между Република България и Република Гърция за избягване на двойното данъчно облагане на доходите и имуществото. Моли за отмяна като неправилно и незаконосъобразно Решение за отказ за издаване на удостоверение за местно лице № 10-94-06-122/ 07.06.2021г., издадено от орган по приходите при ТД на НАП-С., като съдът задължи съответния орган по приходите да издаде документа, поискан с Искане за издаване на

удостоверение за местно лице за 2020г. с вх.№ 10-94-06-122 от 07.06.2021г. по описа на ТД на НАП-С., офис „Център“. В съдебно заседание се представлява от адв. С., която поддържа жалбата на изложените в същата основания. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение по списък, който представя.

Ответникът- директора на ТД на НАП С., чрез юрисконсулт М. оспорва жалбата. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност за претендираните от ответника разноски.

СГП редовно уведомена, не изпраща представител.

След преценка на събраните доказателства, съдът приема за установено от фактическа страна, следното:

От Е. П. К. е подадено искане за издаване на удостоверение за местно лице с вх. №10-94-06-122/07.06.2021г. пред ТД на НАП С.. Удостоверението е поискано да послужи пред Република Гърция. По повод искането била извършена проверка, в резултат на която вследствие на събраните доказателства органът по приходите е установил, че задълженото лице не отговаря на нито един от критериите за издаване на удостоверение за местно лице предвидени в чл.4 ЗДДФЛ, а именно:

Съгласно направена справка липсват данни за лицето за социално осигуряване през 2020 г. в България.; Няма доказателства за пребиваването на лицето повече от 183 дни в страната и центърът на жизнен интереси на лицето не е на територията на Република България, тъй като лицето не осъществява трудова, професионална или стопанска дейност, а от подадената годишна декларация за 2020 г., лицето декларира доходи по ЗДДФЛ от източници в чужбина, за които в съответната СИДДО е предвиден методът „Освобождаване с прогресия“.

Въз основа на тези данни В. Б. на длъжност инспектор по приходите в ТД на НАП С. приела, че не са налице основания за издаване на удостоверение за местно лице, поради което постановил Решение за отказ за издаване на удостоверение за местно лице с изх. №10-94-06-122/11.06.2021 г., с което е отказано издаване на удостоверение за местно лице.

С жалба с вх. №10-94-06-122/06.08.2021 г. по регистъра на ТД на НАП С., Е. П. К. е обжалвал постановения отказ. Решаващия административен орган преценил, че органът по приходите правилно и законосъобразно е приел, че не се доказва лицето да е пребивавало в България повече от 183 дни през 2020 г., а също и центърът на жизнените интереси на лицето да е на територията на Република България и законосъобразно е постановил Решение за отказ, поради което с Решение № 5 от 20.08.2021г. издадено от Е. М. Н. – и.д. директор на ТД на Национална агенция за приходите С. отхвърлил жалба с вх. №10-94-06-122/06.08.2021 г. по регистъра на ТД на НАП С., подадена от Е. П. К. с ЛНЧ [ЕГН] срещу Решение за отказ за издаване на удостоверение за местно лице с изх. №10-94-06-122/11.06.2021 г., като неоснователна.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в срока по чл. 95, ал. 1 от ДОПК, след изчерпване на възможността за обжалване на отказа по административен ред, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган, в писмена форма, като не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

По същество спорът между страните се свежда до това дали Е. П. К. е местно лице по смисъла на ЗДДФЛ.

Съгласно чл. 4, ал. 1 ЗДДФЛ критериите, според които едно физическо лице може се

определи като местно /без оглед на неговото гражданство/:

1. което има постоянен адрес в България, или
2. което пребивава на територията на България повече от 183 дни през всеки 12-месечен период, или
3. което е изпратено в чужбина от българската държава, от нейни органи и/или организации, от български предприятия, и членовете на неговото семейство, или
4. чийто център на жизнени интереси се намира в България. че е достатъчно наличието на която и да било от регламентирани в четири отделни точки предпоставки, за да може физическото лице да се определи като местно за България и поради това на основание чл. 6 ЗДДФЛ да е носител на задължението за данъци за придобитите през съответната година доходи от източници в България и в чужбина.

С чл. 4, ал. 3 и 5 ЗДДФЛ са регламентирани условията изключващи приложимостта на критериите по чл. 4, ал. 1 т. 1 и 2 като съгласно, ал. 3, ако периодът на престой в България е единствено с цел обучение или медицинско лечение, той не се смята за пребиваване в България, а според ал. 5, дори едно физическо лице да има постоянен адрес в България, ако центърът на жизнените му интереси не се намира в страната, то не е местно лице по смисъла на закона. С чл. 4, ал. 4 ЗДДФЛ легално е дефинирано кога центърът на жизнените интереси на едно лице се намира в България като съгласно разпоредбата това е в случаите, когато интересите му са тясно свързани със страната - за определянето на последното като критерии са посочени семейството, собствеността, мястото, от което лицето осъществява трудова, професионална или стопанска дейност, и мястото, от което управлява собствеността си. Визираната норма сочи, че статусът на местно лице на България се определя за цялата календарна /данъчна/ година и не зависи от гражданството на лицето, а дефинирането на едно физическо лице като местно или чуждестранно е обуславящо за определяне на данъчните му задължения.

Местните физически лица са носители на задължението за данъци за придобити доходи от източници в Република България и в чужбина, а чуждестранните физически лица - само за придобити доходи от източници в Република България - арг. от чл. 6 и 7 от ЗДДФЛ. Кога една държава упражнява суверенното си право да облага местно физическо лице, което е обект на данъчна дискреция и на друга държава, т. е. как се разрешава колизията на суверенни права между две държави е въпрос на споразумение между страните, обективирано в съответен международен договор, който след ратификация, обнародване и влизане в сила се ползва с примат по отношение на разпоредбите, които са различни от тези в националния закон - чл. 75 от ЗДДФЛ.

В случая приложима е ратифицирана със закон, приет от 38-о Народно събрание на 20.12.2000 г. - ДВ, бр. 108 от 29.12.2000 г., издадена от Министерството на икономиката, обн. и изм., ДВ, бр. 33 от 2.04.2002 г., в сила от 22.01.2002 г. Спогодба между Република България и Република Гърция за избягване на двойното данъчно облагане на доходите и имуществото. Съгласно чл. 4, ал. 1 от нея, за целите на спогодбата терминът "местно лице на едната договаряща държава" означава всяко лице, което съгласно законодателството на тази държава подлежи на данъчно облагане в нея поради неговото местожителство, местопребиваване, място на управление, място на учредяване или друг критерий от подобно естество.

В настоящия случай, безспорно е установено, че постоянният адрес на К. е в България. В случая, от събраните доказателства се установява, че Е. П. К. е

декларирал че е пребивавал извън България общо 94 дни единствено в Гърция, но въпреки това предвид заявените от него данни за концертни участия в други държави не са налице данни досежно местопребиваването му през 2020 г. на територията на страната повече от 183 дни, поради което и по аргумент от чл. 4, ал. 5 от ЗДДФЛ на преценка подлежи четвъртият критерий по ал. 1. За неговите цели нормата на ал. 5 изисква наличие на тясна връзка между интересите на лицето и страната. Съпоставката ѝ с чл. 4, т. 2 от Спогодбата обаче разкрива разлики между тях, в резултат на което и съобразно чл. 75 от ЗДДФЛ приложение следва да намери разпоредбата на визирания международен договор. В т. 2, б./а/ от цитираната разпоредба е посочено, че ако в съответствие с разпоредбите на ал. 1 едно физическо лице е местно лице и на двете договорящи държави, то се счита за местно само в тази държава, в която разполага с постоянно жилище. Само в хипотеза, че то разполага с такива жилища и в двете държави, то определящ е центърът на жизнените му интереси. С оглед на горното, релевантно е обстоятелството, че в подаденото от К. искане за издаване на удостоверение за местно лице с вх. №10-94-06-122/07.06.2021 г. е посочил, че разполага с постоянно жилище в България и не разполага с постоянно жилище в Гърция, предвид посоченото обяснение в удостоверението: „Постоянно жилище е това, което е на разположение на лицето и то го ползва като свой дом, без значение основаниет, на което се ползва(собствено, наето, на др. член на семейството и др.) От данните по делото е видно, че жалбоподателя не разполага със собствено жилище на територията на България, но разполага с „постоянно жилище“, такова което ползва. В тази връзка следва да бъде съобразен коментара към Базовия модел на СИДДО, в който съществува същия текст като в СИДДО между България и Гърция /чл. 4./. В коментара към Базовия модел на С. относно първия критерий - местоположението на постоянното жилище е посочено, че под постоянно жилище следва да се има предвид всяка форма на жилище, вкл. и мебелирана стая, която е налична за лицето през цялото време последователно, а не се ползва за кратко време (бизнес пътуване, учебно пътуване и т.н.). Това тълкуване дава основание да се приеме, че под "постоянно жилище" в текста на чл. 4, ал. 2, б. "а" от СИДДО между България и Гърция не следва да се разбира само и единствено собствено жилище, а всяка форма на жилище, което е налично през цялото време и не се ползва за кратко време. С такова „постоянно жилище“ жалбоподателя разполага в България на постоянния му адрес, който съвпада и с този посочен в удостоверението за пребиваване на граждани на ЕС и в което е живял от 2012г., видно от първоначално издаденото му удостоверение за пребиваване(л.38). Предвид изложеното само въз основа на наличие на съвпадение по този критерий следва К. да се определи като местно лице по смисъла на ЗДДФЛ. Но дори да не бъде споделен този извод, според второто предложение на б. "а", ако физическото лице разполага с постоянно жилище в двете държави, то се счита за местно лице на тази държава, с която има най-тесни лични и икономически връзки (център на жизнени интереси). Вторият критерий, възприет от приходния орган като решаващ - местоположението на центъра на жизнените интереси се преценява според мястото, с което личните и икономически интереси са най-тясно свързани предвид семейство, социални контакти, професионално занимание, политически, културни и други дейности, място на бизнес /чл. 4, ал. 4 ЗДДФЛ/

В ЗДДФЛ няма легално определение на "център на жизнени интереси", терминът е взаимстван от С., по които България е страна. За да се определи центърът на жизнени

интереси на едно лице, следва да се изследва местонахождението на семейството му, собствеността на лицето, мястото, на което лицето осъществява трудова, професионална или стопанска дейност, мястото, от което управлява собствеността си. Да се преценят семейните и обществените връзки на лицето, неговите ангажименти - политически, културни и др. дейности. От събраните доказателства е установено, че лицето не притежава недвижимо имущество в страната, но има постоянно жилище. Установено е, че семейството му пребивава на територията на РБългария, на постоянния адрес на К., в собствен недвижим имот. Посочено е, че лицето не е декларирало доходи от трудова дейност по сключени трудови договори, но също е декларирало доходи от участията си като музикант в чужбина, според информацията в подадената ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2020 г., Приложение №9, за деклариран доход и платен данък в Италия и Германия. Съдът напълно споделя тезата на процесуалния представител на жалбоподателя относно разпоредбата на чл.50, ал.1 ЗДДФЛ, според която местните физически лица подават годишна данъчна декларация по образец за доходите / дължимия данък за придобитите през годината от източник в чужбина доходи, като в ал.5 и ал.6 на чл.50 ЗДДФЛ изрично е предвидено, че местните физически лица прилагат към годишната данъчна декларация по ал.1 доказателства за размера на внесените в чужбина данъци и задължителни осигурителни вноски, а за доходи от източник в чужбина, при облагането на които съгласно действащата данъчна спогодба се прилага метод на избягване на двойното данъчно облагане „освобождаване с прогресия“, местните физически лица могат да не представят доказателства за размера на внесения данък по ал.5. През 2020 година Е. К. е имал доходи от източник в чужбина - участия като музикант инструменталист в концерти на територията на други държави, в които други държави същият не е местно лице, тъй като не разполага с постоянно жилище на територията на тези чужди държави, нито е пребивавал в някоя от тези чужди държави повече от 183 дни в рамките на 12-месечен период, нито пък центъра на жизнените му интереси се намира в тези чужди държави. Лицето е с непрекъснати здравноосигурителни права. В част II на искането депозирано от К. е отбелязано, че семейството му е в България, тъй като не е женен, членовете на неговото семейство са майка му и баща му и др. роднини по права и сребрена линия, които имат постоянни адреси в България. При тези установявания, съдът намира за неправилни изводите на ответника, че жизнените интереси на К. са извън страната, т.е. центърът на жизнените му интереси не е в България.

Съвкупно преценени, направените фактически констатации и правни изводи обуславят в заключение, че като е издал оспореното Решение за отказ за издаване на удостоверение за местно лице № 10-94-06-122/ 07.06.2021г., издадено от орган по приходите при ТД на НАП-С., административният орган е постановил незаконосъобразен административен акт, който съдът следва да отмени.

При този изход на спора основателна е претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски представляващи заплатеното адвокатско възнаграждение, което предвид направеното възражение за прекомерност, което с оглед действителната фактическа и правна сложност на делото е основателно и съдът го определя в размер на 600 лв.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК Административен съд София град, 63 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение за отказ за издаване на удостоверение за местно лице с изх. №10-94-06-122/11.06.2021 г. издадено от В. Б.-инспектор по приходите ТД на НАП С., потвърдено с Решение № 5/20.08.2021г. на ИД на ТД на НАП С..

ОСЪЖДА ТД на НАП С. да заплати на Е. П. К. сумата от 600 лв. представляваща заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: